

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra VESTALINDEN (1838)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 208. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-paludanm01-shoot-idm140207705826416.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind

Hun slumred ind - og lang Tid laa hun stille;
Men atter vaagned hun, thi Livets Kilde
Var ikke standset end i hendes Bryst.
Den svundne Verden med dens Qval og Lyst
Besøgte hende atter - atter næred
Hun sine Tanker med en Sorg, der tæred
Lig Ormen Dag og Nat paa Livets Rod.
Snart brændte høit i Flammer hendes Blod,
Snart gød sig Dødens lis i hendes Aarer,
Snart laa hun rolig, smeltet hen i Taarer,
Snart stormed i Fortvivlelse hun om
Og fyldte med sin Jamren Hulens Rum,
Naar frem paany for hendes Blik sig stilled
Marcellus i det blodigknustc Billed,
Indtil hun atter, udtømt ved sin Klage,
Sank paa sit Leie ubevidst tilbage.
Saa hengled Dagene - af eens Natur
Var Dag og Nat; thi Verdenssolens Uhr,
Der maaler Tidens Flugt med gylden Viser
Og evig i sin Opgang Lyset priser,
Det saae hun ei, saalidt som Farvens Spil,
Hvis rige Straalekrands ei her var til.
Den hele Verdens Glands hun nu kun kjendte
Af Skinnet, som en døsig Lampe sendte;
Den hele Kraft af Livet nu sig bød
For hende frem kun i et skimlet Brød;
Den sidste Røst af Livets tusind Stemmer
Nu i sit eget Suk hun kun fornemmer.
Alt savned hun, hvad Verden ellers fik
Til Lindring i sin Nød: det varme Blik
Fra et deeltagende og trofast Hjerte;
Det Trøstens Ord, der veier op mod Smerte;
Den ømme Haand, den stille Ven, som tager
Den halve Byrdes Vægt og dog ei klager.
Hun var alene - dybt i Gravens Skjød:
Eensom ved Hjertets Nag, ved Haabets Død,
209 Ved Livets Fryd og Qval sig at erindre;
Hun bar en svunden Verden i sit Indre,
Hun mærked endnu Følelsernes Strøm
Bevæge sig i Mindets rige Drøm,
Og alle Fortidstanker Liv forlene;
Men dog hun eensom var - hun var alene.
Saa hengled Dagene - og Planten lig,
Nys frisk og svulmende og farverig,
Der visner hen, berøvet Lys og Varme,
Saa visned i sin kolde Grav den Arme.
Den rige Barm, den ungdomsfriske Kind,
Svandt under Suk og Taarer langsomt ind;
Det sorte Øie med dets dunkle Flamme
Forstørret fremsteg af sin hule Ramme;
Det ranke, det ungdommelige Liv
Sank bøiet sammen som et krummet Siv.
Men med den legemlige Kraft hentæret
Var og det bittre Nag, af Smerten næret;
Og Skibet lig, naar over Havets Speil
Det glider ind i Havn med slappe Seil,
Saa hengled Fuivias de sidste Dage:
Hun saae mod Døden frem - ei meer tilbage.

Og Døden nærmed sig - den Næring, som
Var hende tildeelt ved den strenge Dom,
Var alt fortæret, og i Lampens Lue
De sidste Draaber Olie var at skue.
Det var den stille Midnatstime, da
Sit Bad i Dybet Luna kommer fra,
Og Jupiter og Venus begge stige

I Straaler ned fra deres skjulte Rige;
Da Begge aabne Menneskenes Bryst
For Ærens og for Kjærlighedens Lyst,
Og fængsle hver en Sjæl, hvis Kraft ei sover,
Og fryde hvert et Blik al Jorden over -
Men under Jorden Vestalinden laa;
Taus fra sit Leie hen for sig hun saae,
Og ingen Smertenstræk sig mere blande
I Dødens dunkle Skrift paa hendes Pande.
Et Udtryk fromt og mildt sig viste kun
I Minespillet om den blege Mund,
Og en forklaret Aand, som Trøst erfared,
I Øiets Taareglands sig aabenbared.
Hver Kamp var endt - thi Freden trykked nys
Paa hendes Læber sit F'orsoningskys,
210 Og mens endnu hun blidelig saaes smile,
Paa hendes Lemmer sank den dybe Hvile.
Saadan hun laa, i al sin bittre Nød
Et yndigt Bytte for den nære Død,
En Blomst, af Stormen kastet ned i Støvet,
Men, om end brudt, dog ei sin Duft berøvet.
Vel speiled sig endnu i Tankens Strøm
Et Billede af Livets mørke Drøm,
Men hendes Hænder, som til Bøn sig folde,
Saa fast i Døden dog paa Trøsten holde.
Hun bad til Vesta: O Gudinde! du,
Som i min sidste Nød mig skuer nu,
O Herlige, forbarm dig! Lad mig ende,
Mens jeg endnu seer denne Lampe brænde.
Lad mig i Lyset døe! Lad Sjæl og Sands,
Til Alt formørkes, qvæges ved din Glands!
Og som jeg selv dig saae i Aftenrøden,
Lad mig dit Billed see endnu i Døden!

Og hendes Bøn blev opfyldt. Lampens Skin
Husvaled til det Sidste hendes Sind,
Ja mere høit end før dens Lue brændte
Da Fulvia sit Afskedsblik den sendte.
Dens Flamme blavred med urolig Hast
Da hendes drømmeslørte Øie brast;
Den kasted end sin Glands paa hendes Billed,
Da Dødens Suk om hendes Læbe spilled;
Da blussede den op og klared brat
Om Fulvias Leie Gravens dybe Nat,
Og gjengav hendes Træk med dobbelt Styrke -
Da gik den ud - og Alt omkring blev Mørke.